

rigsministeriet den 10. Januar 1923 og bestod af Repræsentanter for det nævnte Ministerium, for Krigsministeriet, for den danske Købstadforening, de samvirkende Sogneraadforeninger i Danmark og de danske Grundejerforeningers Landsorganisation, i alt 9 Medlemmer. Kommissionen afgav Betænkning den 21. September 1923, og der opnaaedes i det væsentlige Enighed indenfor den om et Udkast, idet der kun var Uenighed paa et Par Punkter. Ministeriet tiltraadte dette Udkast, der forelagdes Rigsdagen. Af Folketingets Udvalg stilledes nogle Ændringsforslag — se nedenfor —, og Landstinget tiltraadte uden Ændring det af Folketinget vedtagne Lovforslag.

Loven, der ikke gælder for København, idet denne Kommune formenes at have et tilstrækkeligt Antal Kaserneer, tilhørende Staten, lægger Indkvarteringsbyrden paa Kommunen, medens den tidligere hvilede paa Grundejerne. Loven sondrer imellem *ordinær Indkvartering*, Kapitel 1, §§ 1—17, og *ekstraordinær Indkvartering*, Kapitel 2, §§ 18—32.

Kapitel 1.

Bestemmelserne om ordinær Indkvartering kommer til Anvendelse overfor de Købstæder, i hvilke Staten har oprettet eller opretter Garnisoner, samt overfor de Landkommuner, i hvilke Staten opretter Garnison, og som er villige til at underkaste sig disse Bestemmelser, jfr. § 1 i Lov Nr. 77 af 12. Marts 1923 (Kaserneloven).

Det paahviler saadanne Kommuner at yde de i samme garnisonerende militære Styrker nedennævnte Fornødenheder, for saa vidt Staten ikke selv sørger for deres Tilvejebringelse, nemlig:

1. Kvarter til det værnepligtige Mandskab, dog undtaget Sekondløjtnanter og ligestillede,
2. Staldrum til de til Garnisonen hørende Heste med Undtagelse af Officersheste,
3. Vagt- og Arrestlokaler, Værksteder, Magasiner m. m.,
4. Sygestuer eller Sygehuse til Garnisonens syge, samt
5. Samlings- og Eksercerpladser,

mod den Godtgørelse fra Staten, som fastsættes i denne Lov

Kvarter til Garnisonens Mandskab tilvejebringes af vedkommende Kommune, der enten selv kan opføre Bygninger